

Jövő Amerika számára és 2020. július 18. – Első szám

A szövetség barlanglakói: Mózes és Illés a világ végén

Jeff Pippenger

2023-08-23

Mózes és Illés prófétai jelképek, amelyek a szövegkörnyezet alapján egyenként is értelmezhetők önálló jelképként, de úgy is érthetők, mint olyan jelkép, amely mindkét prófétát magában foglalja. Két tanú vallomása alapján erősítették meg egy dolog, és a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében Mózes és Illés az Ó- és Újszövetség két tanúját jelképezik. A Megdicsőülés hegyén, amely Krisztus második eljövételét ábrázolja, e kettős jelkép a vasárnapi törvény válságának száznegyvennégyezerét (Illés) és vértanúit (Mózes) egyaránt jelképezi. Együttesen, jelképként, a Hóreb barlangjában Isten népét képviselik a világ végén, akik „hallják”, „olvassák” és „megtartják” azt az üzenetet, amely Isten jellemének kijelentése, és amely magában hordozza azt az erőt, amely egy laodíceait filadelfiaivá képes átalakítani. Hamarosan, (igen hamarosan) eljön az a pont, amikor a balga laodíceai adventisták számára többé nem lesz lehetséges igénybe venni azt az „olajat”, amely szükséges ahhoz, hogy helyesen feleljenek a kiáltásra: „Ímé, jő a Völegény.”

És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondom neked: Vidd fel e népet; de nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig ezt mondtad: Ismerlek téged név szerint, és kegyelmet is találtál szemeim előtt. Most azért kérlek, ha kegyelmet találtam szemeid előtt, mutasd meg nekem a te utadat, hogy megismerjelek téged, és kegyelmet találjak szemeid előtt; és vedd fontolóra, hogy ez a nemzet a te néped. És ő monda: Az én jelenlétem meggy veled, és nyugalmat adok neked. Ő pedig monda neki: Ha a te jelenléted nem jön velünk, ne vigyél fel minket innen. Mert miből lesz itt felismerhető, hogy én és a te néped kegyelmet találtunk szemeid előtt? Nem abból-e, hogy velünk jársz? Így leszünk elkülönítve, én és a te néped, a föld színén levő minden néptől. És monda az Úr Mózesnek: Ezt is megteszem, amiről szóltál; mert kegyelmet találtál szemeim előtt, és ismerlek téged név szerint. Ő pedig monda: Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet. És ő monda: Elvonultatom előtted minden jóságomat, és kihirdetem előtted az Úr nevét; és könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok. Azután monda: Az én orcámat nem láthatod; mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. És monda az Úr: Ímé, van hely nálam; állj a kösziklára. És amikor elvonul dicsőségem, a köszikla hasadékába állítalak téged, és kezemmel betakarlak, míg elvonulok. Azután elveszem kezem, és meglátod hátamat; de az én orcám nem látható. És monda az Úr Mózesnek: Faragj magadnak két kőtáblát, az elsőkhöz hasonlókat; és ráírom e táblákra azokat az ígéket, amelyek az első táblákon voltak, amelyeket összetörtél. És légy készen reggelre, és menj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj elém ott a hegy tetején. És senki se jöjjön fel veled, sőt senki se mutakozzék az egész hegyen; még a juhok és a marhák se legeljenek a hegy előtt. És kifaragott két kőtáblát, az elsőkhöz hasonlókat; Mózes pedig korán reggel felkelt, felment a Sínai-hegyre, amint az Úr parancsolta neki, és kezébe vette a két kőtáblát. Az Úr pedig leszállt a felhőben, ott állt vele, és kihirdette az Úr nevét. És elvonult

előtte az Úr, és ezt hirdette: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmú és igazságú; aki irgalmasságát megtartja ezerízíglén, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de a bűnöst semmiképpen sem hagyja büntetlenül; megbünteti az atyák hamisságát a fiakban és a fiak fiaiban harmad- és negyedíziglén. Mózes pedig sietve földre hajtotta fejét, és imádta őt. És monda: Ha most kegyelmet találtam szemeid előtt, ó Uram, kérek, járjon az én Uram közöttünk; mert keménynyakú nép ez; bocsásd meg hamisságunkat és bűnünket, és fogadj minket örökségeddé. Ő pedig monda: Íme, szövetséget kötök: egész néped előtt csodákat cselekszem, amilyenek nem történtek az egész földön, sem egyetlen nemzet között sem; és az egész nép, amely között vagy, meglátja az Úr cselekedetét; mert rettenetes dolog az, amit veled cselekszem. 2Mózes 33:12–34:10.

Mózes Isten népét jelképezi a világ végén. Ők azok, akik a vizsgálati ítélet „utolsó napjaiban” arra kéri Istent, hogy mutassa meg nekik az Ő „útját, hogy” megismerhessék Istent, és válaszul Istentől olyan feleletet kapnak, amely magában foglalja azt az ígéretet, hogy az Ő „jelenléte veled megy”, és hogy Isten „nyugalmat” ad annak a népnek.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Öröket is rendeltem föléd, mondván: Hallgassatok a kürt szavára. De ők ezt mondták: Nem hallgatunk rá. Jeremiás 6:16–17.

Jeremiás azonosít egy csoportot, amely nem hajlandó „látni” és „hallgatni”, ezért nem részesül abban a „nyugalomban”, amely azoknak van megígérve, akik keresik a „jó utat”, és „azon járnak”. Ezt a nyugalmat Ézsaiás „felüdülésként” azonosítja.

Kit fog tudományra tanítani, és kivel fogja megértetni a tanítást? A tejtől elválasztottakkal, az emlőtől elszoktatottakkal. Mert parancsolatot parancsolatra kell adni, parancsolatot parancsolatra; sort sorra, sort sorra; itt egy keveset, ott egy keveset. Mert dadogó ajkakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, mellyel megnyugtathatjátok a megfáradtat; és ez a felüdülés; de ők nem akartak hallani. Ezért az Úr beszéde így lett számukra: parancsolat parancsolatra, parancsolat parancsolatra; sor sorra, sor sorra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy járjanak, és hanyatt essenek, összetöressenek, törbe essenek és foglyul ejtessenek. Ézsaiás 28:9–13.

A „nyugalom” és a „felüdülés” a késői esőt jelképezik, amely a végső figyelmeztető üzenet hirdetése idején árad ki.

„Figyelmem arra az időre irányított, amikor a harmadik angyal üzenete lezárulóban volt. Isten hatalma megnyugodott népén; elvégezték munkájukat, és felkészültek az előttük álló megpróbáltatás órájára. Megkapták a késői esőt, vagyis az Úr színe elől jövő felüdülést, és az élő bizonyágtétel újjáéledt. Az utolsó nagy figyelmeztetés mindenütt felhangzott, és felkavarta, valamint haragra gerjesztette a föld lakóit, akik nem fogadták el az üzenetet.” Early Writings, 279.

A „nyugalom” vagy a „felüdülés” ígérete, amely a „késői eső”, magában foglalja azt az ígéretet is, amelyet Isten Mózesnek adott a sziklahasadékban: hogy az Ő „jelenléte” együtt megy népével.

A munka hasonló lesz a pünkösdi napjához. Miként a „korai eső” adatott, a Szentlélek kitöltetése által az evangélium kezdetén, hogy előidézzék a drága mag kikelését, úgy adatik majd a „késői eső” is annak végén, a termés beérésére. „Akkor megismerjük, ha törekszünk megismerni az Urat; az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal; és eljön hozzánk, mint az eső, mint a késői és korai eső a földre.” (Hóseás 6:3.) „Ti is, Sion fiai, örvendezetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igaz mértékkel, és korai esőt, valamint késői esőt bocsát reátok.” (Jóel 2:23.) „Az utolsó napokban, ezt mondja Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre.” „És lésszen, hogy mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” (Cselekedetek 2:17, 21.) Az evangélium nagy műve nem zárulhat kisebb mértékű megnyilvánulásával Isten hatalmának, mint amely megjelölte annak kezdetét. Azok a próféciák, amelyek a korai eső kitöltetésében teljesedtek be az evangélium kezdetén, ismét be fognak teljesedni a késői esőben annak végén. Ezek ama „felüdülés idei”, amelyekre Péter apostol előretekintett, amikor ezt mondta: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek [az ítéleti vizsgálatban], hogy eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől, és elküldje Jézust.” (Cselekedetek 3:19–20.)

„Isten szolgálói, arcukat a szent odaszentalódás fénye beragyogja és sugárzóvá teszi, helyről helyre sietnek majd, hogy hirdessék a mennyből jövő üzenetet. Földszerke, hangok ezrei által, elhangzik a figyelmeztetés. Csodák történnek, a betegek meggyógyulnak, és jelek meg csodák követik a hívőket. Sátán is munkálkodik hazug csodákkal, sőt tüzet is alához az égből az emberek szeme láttára. (Jelenések 13:13.) Így jutnak majd el a föld lakói oda, hogy állást foglaljanak.” The Great Controversy, 611, 612.

A Szentlélek kiadását az utolsó napokban előképezte a Szentlélek kiadása az evangélium hirdetésének kezdetén. „Az Úrnak szava hozzájuk” azok számára, akik nem hallják meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek, az a próféta elv volt, hogy egy próféta történelmi vonalat egy másik próféta történelmi vonalhoz adunk, hogy ezáltal szemléltessük a világ végét. Ez nem kevesebb, mint az az elv, hogy egy dolog végét annak kezdete szemlélteti. Ezt a próféta szabályt a balga laodiceai Hetednapi Adventista nép elveti. Amikor azonban elfogadják, Isten „tudományra taníthat”, amelyről Dániel kijelenti, hogy megnövekszik a vég idején, és ugyanaz az ismeret az, amelyről Hóseás azt mondja, hogy Isten népe annak elutasítása miatt pusztul el. Az Ézsaiásnál és Jeremiásnál szereplő csoport, amely nem hajlandó hallani vagy látni, elutasítja a „felüdülést”, amely az a „nyugalom”, amelyet Isten „utolsó napi” népének ígér, hogy biztonságosan átnavigálhasson a napok végének válságán.

Az „Úr neve” (jellem), amelyet Isten Mózesnek hirdetett ki, ez volt: „az Úr, az Úr Isten” „irgalmas és kegyelmes, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú”. Az Ő jelleme irgalom és igazság. Az igazság, amely az Ő jellemét képviseli, mindig az Ő irgalmával kapcsolódik össze, mert senki sem fogja megérteni az Ő igazságát, hacsak Isten előbb nem gyakorolja irgalmát iránta, mivel mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége (jelleme) nélkül. Azt az igazságot, hogy Jézus Krisztus az Alfa és az Ómega, azok ismerik fel és őrzik meg, akiket Isten megbocsátott hamisságaikból és bűneikből. Ez a megbocsátás a vizsgálati ítélet végső jeleneteiben történik. Akik iránt gyakorolja az Ő irgalmát, és így megbocsátja bűneiket, azokat örökségül veszi, és szövetségre lép velük.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetségének meg kell újulnia parancsolatait megtartó népével.” Review and Herald, 1914. február 26.

Valamennyi próféta, Mózes is beleértve, a vizsgálati ítélet utolsó napjait jelöli meg, amikor Isten megújítja szövetségét azokkal, akiket a száznegyvennégyezerrel azonosítanak. És amikor ez a szövetség megerősített, Isten „csodadolgokat cselekszem, a milyenek nem voltak az egész földön, sem egyetlen nép között sem; és az egész nép, mely között vagy, meglátja az Úr cselekedetét; mert rettenetes az, amit veled cselekszem.”

Mózes barlangbeli élménye a Hóreb hegyén, más néven a Sínai hegyén, Mózesnek Isten népével folytatott küzdelme összefüggésében nyert elhelyezést. Küzdelme arra irányult, hogy véghezvigye azt a feladatot, amelyet Isten bízott rá. Mózes küzdelemben állt Istennek a világhoz szóló üzenete felől. Közvetlenül azelőtt, hogy az Úr megmutatta volna dicsőségét Mózesnek, azt találjuk, hogy Mózes érvelést használ az Úrral szemben, azt sugallva, hogy ha az Úr elpusztítja a lázadókat, akik éppen azelőtt Áron aranyborja körül táncoltak, a lázadók pusztulása megsemmisítené azt az üzenetet, amely Isten hatalmát azonosította.

Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Láttam ezt a népet, és íme, keménynyakú nép ez. Most azért hagyj engem, hogy fellángoljon haragom ellenük, és megemésszem őket; téged pedig nagy nemzetté teszek. Mózes azonban könyörgött az Úrnak, az ő Istenének, és ezt mondta: Uram, miért gerjed fel haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptom földjéről? Miért mondanák az egyiptomiak: Vesztükre hozta ki őket, hogy megölje őket a hegyek között, és eltörölje őket a föld színéről? Fordulj el izzó haragodtól, és vond vissza ezt a veszedelmet népedtől. Emlékezz meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről, a te szolgálóidról, akiknek önmagadra esküdtél, és ezt mondtad nekik: Megsokasítom a ti magotokat, mint az ég csillagait, és ezt az egész földet, amelyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökre birtokolni fogják azt. És az Úr visszavonta a veszedelmet, amelyet népére akart hozni. 2Mózes 32:9–14.

Mózes barlangi tapasztalata magában foglalja azt az üzenetet, amelynek bemutatására Mózes a világ számára rendeltetett. Az Úrnak Mózes előtt való elvonulásáról és jellemének kihirdetéséről szóló bizonyágtétel egy Isten lázadó (laodiceai) népéről szóló belső üzenet összefüggésébe van helyezve, és Illés barlangi tapasztalatának összefüggése az ő Jezábellel, vagyis az Egyesült Államok, a Pápaság és az Egyesült Nemzetek háromszoros szövetségével vívott küzdelmébe volt helyezve. Az egyik az egyház számára szóló belső üzenetet jelképezi, a másik a világnak szóló külső üzenetet, de Mózes és Illés két tanúja ugyanabban a hórebi barlangban van, és mindkettő képviselve van a világ végén a barlangban.

És Akháb elbeszélte Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és azt is, miként ölte meg karddal mind a prófétákat. Erre Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy cselekedjenek velem az istenek, és még annál is súlyosabban, ha holnap ilyenkorra nem teszem életedet olyanná, mint azoknak egyikéé. Mikor ezt meglátta, felkelt, és életét mentve elment, és megérkezett Beérsebába, amely Júdaé volt, és ott hagyta szolgáját. Ő maga pedig egynapi járóföldre bement a pusztába, és odaérve leült egy rekettyebokor alá; és azt kérte magának, hogy meghalhasson, és így szólt: Elég! Most, Uram, vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb atyáimnál. És amint

ott feküdt és aludt a reketyebokor alatt, íme, egy angyal megérintette őt, és ezt mondta neki: Kelj fel, és egyél! És odanézett, és íme, fejénél parázson sült lepény és egy korsó víz volt. Evett tehát és ivott, majd ismét lefeküdt. Az Úr angyala pedig másodszor is visszatért, megérintette őt, és ezt mondta: Kelj fel, és egyél, mert nagy út áll előtted. Erre felkelt, evett és ivott, és annak az ételnek erejével ment negyven nap és negyven éjjel egészen Hóreb-ig, az Isten hegyéig. És odaérve egy barlangba ment be, és ott töltötte az éjszakát; és íme, az Úr szava szólt hozzá, és ezt mondta neki: Mit csinálsz itt, Illés? Ő pedig azt felelte: Nagy buzgósággal buzgólkodtam a Seregek Ura, az Isten mellett; mert Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerombolták oltáraidat, és prófétáidat karddal megölték; és csak én maradtam meg egyedül, és az én életemre törnek, hogy azt elvegyék. Ő pedig ezt mondta: Jöjj ki, és állj meg a hegyen az Úr előtt. És íme, az Úr elvonult, és az Úr előtt nagy és erős szél támadt, amely meghasogatta a hegyeket, és összetörte a sziklákat; de az Úr nem volt a szélben. És a szél után földindulás támadt; de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után tűz támadt; de az Úr nem volt a tűzben sem. És a tűz után halk és szelíd hang hallatszott. És amikor Illés ezt meghallotta, palástjába burkolta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. És íme, szózat lett hozzá, és ezt mondta: Mit csinálsz itt, Illés? Ő pedig azt felelte: Nagy buzgósággal buzgólkodtam a Seregek Ura, az Isten mellett; mert Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerombolták oltáraidat, és prófétáidat karddal megölték; és csak én maradtam meg egyedül, és az én életemre törnek, hogy azt elvegyék. Az Úr pedig ezt mondta neki: Menj, térj vissza utadon a damaszkuszi pusztába; és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Szíria királyává. És Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust pedig, Sáfát fiát, az Ábel-Mehólából valót kend fel prófétává a te helyedre. És úgy lesz, hogy aki megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhu öli meg; és aki megmenekül Jéhu kardjától, azt Elizeus öli meg. De meghagytam magamnak Izráelben hétezer embert: mindazokat a térdeket, amelyek nem hajoltak meg a Baál előtt, és minden szájat, amely nem csókolt meg őt. 1Királyok 19:1–18.

Illés barlangbeli tapasztalata a próféta csüggedését jelképezi az üzenettel, valamint az üzenetének és munkájának általa érzékelt hatásával kapcsolatban. Mózes Isten kijelentett üzenetét védelmezte, Illés pedig feladta az üzenetet. Ugyanarról az üzenetről van szó, azzal a különbséggel, hogy az egyik a gyülekezetről szóló belső, a másik pedig a gyülekezeten kívüli külső vonatkozású. Prófétai értelemben azonban együtt mindketten a Jelenések tizenhét kettős üzenetét szemléltetik. Amit hangsúlyoznom kell a barlanggal kapcsolatos összes igazság tekintetében, az az, hogy az „utolsó napokban” a bármelyik esetben kifejezésre jutó csüggedés az üzenet és annak hatása miatt támad.

Mózes és Illés egyaránt azokat jelképezik, akik „hallják” és „látják” a „hangot”, amely az „Úr szava”. Ez a „szó” az Ő irgalmasságból és igazságból álló jellemét jelképezi. A zsoltáros is azért könyörög, hogy Isten mutassa meg neki az Ő irgalmasságát, amely az Ő jelleme. Annak érdekében, hogy lássa az Ő „irgalmasságát”, a zsoltáros megígéri, hogy „meghallja”, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

Az énekmesternek. Kóráh fiainak zsoltára. Uram, kegyes voltál földedhez; visszafordítottad [visszafordítottad] Jákób fogságát. Megbocsátottad néped hamisságát, befedezted minden bűnüket. Szela. Elvetted minden haragodat, elfordultál felgerjedt haragod hevétől. Téríts vissza minket, szabadításunk Istene, és szüntesd meg irántunk való haragodat. Vajon mindörökké haragszol-e ránk? Vajon nemzedékről nemzedékre nyújtod-e haragodat? Vajon nem

elevenítész-e meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned? Mutasd meg nekünk kegyelmedet, Uram, és add meg nekünk szabadításodat. Hallani akarom, mit szól az Úr Isten; mert békességet szól az ő népének és az ő szentjeinek; csak ne térjenek vissza ismét a balgaságra. Bizony közel van szabadítása az öt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék földünkön. Irgalmasság és hűség találkoznak egymással; igazság és békesség csókolják egymást. A hűség kisarjad a földből, és az igazság alátekint az égből. Bizony, az Úr megadja a jót, és földünk megadja termését. Igazság jár előtte, és lábainak útjára állít minket. Zsoltárok 85:1–13.

Figyeljük meg, hogy az „irgalmasság és igazság” (és az „igazság” az a héber szó, az „emet”, amelyre utaltunk), amely igazságot és békességet szül, „összecsókolózott”. Egybekapcsolódtak. A zsoltáros énekét a vizsgálati ítélet utolsó napjaiba helyezi, amikor Isten „megbocsátotta” az Ő „népe hamisságát”. A kérés az, hogy az Úr „elevenítse meg” népét.

„Megújulásnak és reformációnak kell bekövetkeznie, a Szentlélek szolgálata alatt. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megújódását jelenti, az elme és a szív erőinek megelevenedését, a lelki halálból való feltámadást. A reformáció átszerveződést jelent, az eszmék és elméletek, a szokások és a gyakorlatok megváltozását. A reformáció nem teremheti meg az igazság jó gyümölcsét, hacsak nem kapcsolódik össze a Lélek megújulásával. A megújulásnak és a reformációnak el kell végeznie a számukra kijelölt munkát, és e munka végzése közben egybe kell forniuk.” Szemelvények, 1. könyv, 128.

Az az „életre keltés”, amelyért a zsoltáríró könyörög, olyan ember kérését jelzi, aki tudja magáról, hogy halott. Az az életre keltés, amelyért a zsoltáríró könyörög, igen nehéz kérés egy laodiceabeli számára, mert a laodiceabeli nincs tudatában annak, hogy lelkileg halott; pedig ha nem volna az, nem volna szüksége arra, hogy életre keltsék. Az életre keltés azáltal valósul meg, hogy beleegyezzünk: „meghallom, mit szól az Úr Isten”; és semmiféle más munkának nem szabad megelőznie annak az életre keltésnek a biztosítását, amely akkor jön el, amikor a Szentlélek bennünk lakozik.

„A közöttünk megnyilvánuló valódi istenfélelem ébredése minden szükségletünk közül a legnagyobb és legsürgetőbb. Ennek keresése legyen elsőrendű feladatunk.” Selected Messages, 1. könyv, 121.

A Jelenések könyvéről szólva White testvér a következőket mondja.

„Amikor mi mint nép megértjük, mit jelent számunkra ez a könyv, nagy ébredés lesz látható közöttünk.” Testimonies to Ministers, 113.

A „megújulás” szó jelentése: visszahozni az életre. Azoknak, akik kiválasztattak arra, hogy a száznegyvennégyezer között legyenek, először fel kell ismerniük, hogy halottak, és megújulásra van szükségük. Az a tény, hogy a száznegyvennégyezer halott, jelentős alkotóeleme annak az üzenetnek, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt nyer feloldást. Erről az igazságról még sokkal többet kell mondanunk. Ami őket megeleveníti, az az „irgalom”, amelyet Isten kiterjeszt rájuk, amikor „megeleveníti” őket, és nekik adja az Ő igazságosságát. Ami őket megeleveníti, az az igazság, hogy Jézus az Alfa és az Omega, és ez a megértés olyan „békességet” munkál bennük, amely minden értelmet felülhalad. Az ígéret így szól, hogy az „igazság” „a földből

sarjad ki”. Az az üzenet, amelyet az „igazság” jelképez, s amely az Alfa és az Omega, az Egyesült Államokból ered, mert „a földből” sarjad ki. A kezdetkor adott üzenet az Egyesült Államokból jött, és a vég idején felhangzó üzenet ugyanonnan sarjad ki.

Miután megértettük, hogy Isten barlanglakói jelképek, szemügyre veszünk más prófétákat is, akik jelképes barlangban voltak. Jézus Keresztelő Jánost Illésként azonosította, és János börtönben volt, amikor tudnia kellett, vajon Jézus-e az eljövendő Messiás. Ismernie kellett Jézus valódi jellemét. Tudnia kellett, hogy az az üzenet, amelyet ő hirdetett, és az az üzenet, amelyet Jézus továbbra is hirdetett, az igazi üzenet-e. Elküldte tanítványait, hogy feltegyék Jézusnak a kérdést, Jézus pedig, túllépve kérdésükön, továbbhaladt, hogy megmutassa nekik az Ő dicsőségét.

„Így múlt el a nap, miközben János tanítványai mindent láttak és hallottak. Végül Jézus magához hívta őket, és meghagyta nekik, hogy menjenek el, és mondják meg Jánosnak, amit láttak, hozzáteve: »Boldog, aki énbenem meg nem botránkozik.« Lukács 7:23. Istenségének bizonyítéka abban mutatkozott meg, hogy alkalmazkodott a szenvedő emberiség szükségleteihez. Dicsősége abban nyilvánult meg, hogy lehajolt a mi alacsony állapotunkhoz.”

„A tanítványok átadták az üzenetet, és ez elegendő volt. János felidézte a Messiásra vonatkozó próféciát: »Az Úr felkent engem, hogy örömhírt vigyek a szelídeknek; elküldött, hogy bekötözzem a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a börtön megnyílását a megkötözötteknek; hogy hirdesse az Úr kedves esztendejét.« Ézsaiás 61:1, 2. Krisztus cselekedetei nemcsak azt hirdették, hogy Ő a Messiás, hanem azt is megmutatták, milyen módon kell megalapítani országát. János előtt ugyanaz az igazság nyílt meg, amely Illéshez jött el a pusztában, amikor »egy nagy és erős szél meghasogatta a hegyeket, és összetörte a sziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt a szélben; és a szél után földindulás következett; de az Úr nem volt a földindulásban; és a földindulás után tűz; de az Úr nem volt a tűzben«; és a tűz után Isten »halk és szelíd hangon« szólt a prófétához. 1Királyok 19:11, 12. Így Jézusnak is az volt a rendeltetése, hogy munkáját ne fegyvercsörtetéssel, trónok és országok felforgatásával végezze, hanem az emberek szívéhez szólva az irgalom és önfeláldozás életén keresztül.” Jézus élete, 217.

Isten hatalma az Ő Igéje által közvetítődik. Ez „az emberek szívéhez” jut el. Ez volt a „szelíd, halk hang” tanulsága. Illés üzenete azonban az a külső üzenet, amely azonosítja az Isten népén kívül álló erőket. Krisztus azt mondta Illésnek, hogy az „utolsó napokban” az Ő Igéjében van a hatalom, mégis „a fegyverek csörgése, valamint trónok és országok felforgatása”, amelyet a romboló szél, a földrengés és a tűz jelképez, a Jelenések könyvében ábrázolt három külső erőt képvisel, amelyekkel Isten népének szembe kell néznie. A pusztító „szél” a bibliai próféciaiban az iszlám jelképe. A „földrengés” a francia forradalom lázadása és anarchiája. A „tűz” a Sodoma és Gomora fölé hozott pusztítást jelenti. Illés a pápai hatalom előtt menekült a barlangba, ezért az Úr kinyilatkoztatta neki, hogy mindazon gonosz erők ellenére, amelyek a világ végének válságát alkotják, Isten hatalma a szelíd, halk hangban található meg.

Mózes, Illés és Keresztelő János egyaránt arról tesznek bizonyosságot, hogy egy barlangból szemlélték Isten jellemét. A „barlang” az egyetlen jel, amely egy gonosz és parázna nemzedéknek adatik. Jézus a „parázna és gonosz nemzedékről” beszélt, amely a vizsgálati ítélet „utolsó

napjainak” nemzedéke. Ennek a nemzedéknek Jónás próféta volt a jele, aki három napot töltött egy barlangban — a cethal gyomrában.

Amikor pedig a sokaság sűrűn egybegyűlt, kezdte mondani: Ez gonosz nemzedék; jelt kíván, de nem adatik neki más jel, csak Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás jel volt a ninivebelieknek, azonképpen lesz az embernek Fia is ennek a nemzedéknek. Lukács 11:29, 30.

Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, miként Jézus is három napig volt a sírban. Jónás jel volt, és Jézus is az. A feltámadás jelét képviselik, amely természetesen a halált követi.

Akkor az írástudók és a farizeusok közül némelyek megszólaltak, és ezt mondták: Mester, jelt kívánunk látni tőled. Ő pedig felelvén, ezt mondta nekik: A gonosz és parázna nemzedék jelt keres; de nem adatik neki más jel, csak Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld gyomrában. Ninive férfiai felkelnek majd az ítéletkor e nemzedékkel együtt, és kárhoztatják azt, mert megtértek Jónás prédikálására; és íme, nagyobb van itt Jónásnál. Máté 12:38–41.

Ha megértjük a történelem ismétlődésének elvét, összefüggésben azzal a ténnyel, hogy minden szent történelem a világ végére mutat, akkor Jónás és Krisztus halála, temetése és feltámadása a „jel”, és egyúttal az üzenet is Isten népe számára most. Amikor Jónás kivettetett a cethal gyomrából, hirdette az üzenetet, miként Krisztus feltámadásának üzenetét is azonnal hirdették, amikor az angyal elhengerítette a sziklát abból a sírboltból, amelyben Krisztus volt. Akiket Mózes, Illés, Jónás és Krisztus képviselnek, azok nemcsak az „utolsó napok” Isten népét jelképezik, hanem azt az üzenetet is, amelyet mindegyikük hirdetett.

Jónás jele magában foglalja a barlangban szerzett tapasztalatot is, ahol Krisztus irgalmas jelleme nyilvánul meg. Ugyanaz az irgalom, amelyet Jézus Illés iránt tanúsított, Jónásra is kiterjedt, amikor az az üzenet hirdetésének felelőssége elől menekült. Jónásról még sokkal többet lehetne mondani, de most más szempontokkal kell foglalkoznunk.

A barlang többek között a halált és a feltámadást jelképezi. Isten szövetséges népe az utolsó napokban több tanúbizonyság alapján úgy azonosított, mint amely meghalt, majd feltámadt. Természetesen a keresztyénnek újjá kell születnie ahhoz, hogy meglássa Isten országát, és ez a régi testi ember halálát jelképezi, prófétai értelemben azonban többet jelent. Olyan üzenetről szól, amely útjában megállíttatik. Illés megszűnt hirdetni az üzenetet, Jónás elmenekült az üzenet hirdetése elől. Jánost börtönbe vetették és kivégezték. Jézust keresztre feszítették.

Jónás jele tehát nem pusztán a halálról és a feltámadásról szól, hanem egy üzenet haláláról és feltámadásáról; és mindazok az üzenetek, amelyeket Isten Igéje előképként ábrázol, azt a végső figyelmeztető üzenetet képviselik, amelyet az Atya adott Jézusnak, aki aztán átadta azt Gábielnek, aki aztán átadta a prófétának, aki aztán megírta és elküldte a gyülekezeteknek. Isten kész volt lezárni az üzenetet, és előlről kezdeni Mózes barlangbeli tapasztalatában. Illés befejezte munkáját mint hírnök, és a barlangba menekült. Jónás Társisba menekült. Keresztelő Jánost meggyilkolták, miként Jézust is. Mindezeket a bizonyágtételeket a Jelenések könyvéhez kell vinni, és egymással összhangba kell állítani. Dániel és a Jelenések könyve két könyv, de a „Jézus bizonyágtétele” azonosítja, hogy egyúttal egy könyv is. Ugyanazokkal a jellegzetességekkel rendelkeznek, mint a

Biblia. Két könyv, amely egy könyvet alkot, és két szerző, akik két tanút képviselnek.

Dániel, Babilon, majd azt követően Médo-Perzsia foglya, jelképesen meghalt, amikor az oroszlánok vermébe vetették. Jónás jelképesen meghalt, amikor a cethal lenyelte. János, a Jelenések könyvének írója, jelképesen meghalt, amikor a forró olajba vetették. William Miller meghalt, de az az ígéret adatott neki, hogy angyalok várakoznak sírjánál az igazak feltámadására. A Future for America szolgálat jelképesen meghalt 2020. július 18-án.

A végső figyelmeztető üzenet a pápai hatalom halálos sebének meggyógyulása összefüggésében van elhelyezve. A seb gyógyulása a Jelenések tizenharmadik és tizenhetedik fejezetének sajátos tárgya. Amikor a halálos seb meggyógyul, a feltámadt pápaság lesz a Jelenések tizenhetedik fejezetében ábrázolt nyolcadik királyság. Nyolcadikként azonosítatik, vagyis olyanként, amely a hét közül való. A nyolcas a feltámadás jelképe, mert a körülmetélést mint a szövetségi kapcsolat pecsétjét a fiúgyermek születése utáni nyolcadik napon kellett végrehajtani. Ezt a szertartást a keresztény korszakban a keresztség váltotta fel, és a keresztség Krisztus halálát, eltemetetését és feltámadását jelképezi. Krisztus a hetedik nap utáni napon támadt fel. Ennélfogva prófétai értelemben a nyolcadik napon támadt fel. Ezer esztendő nyugalom után az újjáteremtett föld a nyolcadik évezredben támad fel.